

XIII.

Тръгване второ.

(Желе и Никола).

Многолюдний градъ Шуменъ бѣше въ дълбокъ тишинѣ; сичко тукъ живо почиваше още въ дълбокъ сънъ. Отъ время на время обща-та тишина ся присащаше само отъ грозный ревъ на магарета, кои-то ся май повѣчко въ тозъ градъ, и кои цѣла нощъ ходять край града, като пригризвѣтъ и стържѣтъ сухѣ-тъ земя и дървета. Нощъ-та бѣше ся комахѣ привалила; едно слабо озаряване на истокъ показваше че съмване-то е близо. Тукъ тамъ по улицы-тъ захвана да ся чюва леко дрънканіе отъ котлы, сѣки кѣщовникъ, додѣ му дѣца тихо и мирно спѣтъ на постеля, бърза да си дониса водѣ, за презъ день; защо-то той знае, че щомъ ся съмне добръ, трѣба съ мотикѣ и лопатѣ да върви на работѣ, по табии-тъ около града. Огненна-та зара, предшественица на слѣнце-то, свѣтна. Цѣлъ градъ е вече въ движеніе. Протогеринѣ (телмалинѣ) съ гърлестъ грозенъ гласъ выка: „всякъ да зема мотикѣ и лопатѣ и на опкопъ да върви.“